

Zpravodaj

SOKOLA PRAŽSKÉHO

vzdelavatele@sokolprazsky.cz

www.sokolprazsky.cz/o-nas/zpravodaj

Čeští sokoli v Chicagu

Výprava za reprezentací Sokola Pražského očima účastnice

Pojedeme do Chicaga

V červenci roku 2024 jsme si v Edenu na XVII. všesokolském sletu zacvičili skladbu „Jdi za štěstím“. Bylo to krásné, měli jsme úspěch. Ty pocity radosti, přátelství, sounáležitosti a dojetí až k slzám, bychom rádi zažili znovu.

A přišlo pozvání! Američtí sokolové nás zvou na XXV. slet Amerického Sokola v červnu 2025 do Chicaga! A díky organizátorům P. Sádskovi a T. Tomsovi se zájezd uskuteční! Pro dvě sletové skladby. Na zacvičení skladby Jdi za štěstím se přihlásilo 16 seniorů a pět starších seniorů z části Věrná garda.

V průběhu zimy 2024 a jara 2025 jsme si chtěli cvičení připomenout. Díky cvičitelce Helence Pištorové jsme se začali scházet v úterý v podolské sokolovně jedenkrát za 14 dní. Do konce března pomáhal s nácvikem Otta Notzl, který žije v Los Angeles a přes zimu je v Praze. Máme od něj zdařilé video cvičení Věrné gardy. Bylo nás osm až deset cvičících. Šlo jen o opakování cviků, protože choreografie se musí zacvičit s celou skupinou z Čech. To jsme měli možnost v Kostelci nad Orlicí 25. -

26. 1. 2025. Bylo připraveno nové rozmístění na ploše. Byli jsme pochváleni za dobré předvedení. Pak už jsme byli odkázáni na sebe. Další setkání před odjezdem do Chicaga bylo v Kostelci nad Orlicí 14. 6. 2025. Vše řídili naši dva autoři skladby Helenka Peerová a Václav Pavelka. Byli spokojeni. Jen nás pro cvičení Věrné gardy bude méně. Ze Sokola Pražského jsem zůstala sama. Chybějící cvičence doplní Američané a Kanaďané. Na sousední znače bude „Hamacek“. Je to muž či žena?

Zkouška dopadla výborně. Tak hurá do Ameriky, ať se nám daří.

Byla jsem v Chicagu

Byla jsem účastnicí XXV. sletu Amerického Sokola v Chicagu ve skladbě „Jdi za štěstím“ v části cvičení Věrné gardy. Jsem starší seniorka, mám ráda pohyb a když je to ve společnosti stejně naladěných lidí, je to dvojnásobná radost. Tělovýchovná vystoupení navíc přináší krásný pocit sounáležitosti, euforie a často i dojetí.

VÝBĚR Z OBSAHU ČÍSLA

XXV. Americký slet

Chicago je tématem čísla, očekávání, zážitky, dojmy

Kašpárek v Americe

Loutky s titulký

Oetzské překvapení

Příjemný program i vedoucí

Bratře náčelníku

Gratulujeme!

Jubileum vzdělavatelky

I Eva bude slavit

Den otevřených dveří

Důkladná příprava zárukou úspěchu

Přerovské nadělování

Kašpárek rozdával znalosti

Po Vltavě s motorem

Málo vody = málo plavby

Zdánlivě by neměl být problém se cvičením skladby. Obsah byl stále stejný, ale několikrát se měnila choreografie a především obsazení značek, protože ubývali účastníci. Pro srovnání: v pražském Edenu Věrná garda vytvářela na ploše dvě velká srdce o počtu asi 360 cvičících seniorů. Pro Chicago nás bylo 21 Čechů, šest Američanů z Los Angeles s Ottou Notzlem a jedna Kanaďanka paní Heřmánková. Ta cvičila vedle mne, byla velmi veselá, milá a uměla dobře česky. Nebyl to tedy původně napsaný Američan „Hamacek“. Mělo být více Kanaďanů, ale odmítli účast kvůli problémovým vztahům s Amerikou a komplikovaným pohraničním stykem. Neznali jsme se navzájem ani my z Čech a celá skupina se sešla jen třikrát a to v Chicagu na jedné secvičné, na generálce a na vystoupení. Obdiv patří Vaškovi

Nejsem zvyklá na tak častou práci s počítačem a s elektronickými platbami, s odesíláním početných elektronických dokumentů. Přicházelo množství materiálů a tak jsem si musela založit desky, kde jsem měla pokyny na platby záloh, doplateků, objednávku úboru, placení výletu. Musím se přiznat, že to nebylo bez chyb a musela jsem hledat pomoc. Na důchodkyni se finanční částka za pobyt vyšplhala nepředvídatelně vysoko.

Pavelkovi, který musel naše postavení několikrát přepisovat.

Příprava na odjezd do Ameriky byla pro mne dost náročná. Jsem starší člověk a musela jsem zvládnout veškeré zprávy, které nám od organizátorů přicházely.

ze skladby Rocková symfonie to jistě nebyl problém. Obdivuji organizátory P. Sádka a T. Tomsu, jak zvládli rozdělení programu v Chicagu pro všech 396 účastníků. Nikdo takovou účast nečekal. Já jsem měla velký problém pamatovat si svoje zařazení do akcí a skupin, vyznat se v dlouhých seznamech pro různé akce a najít své jméno kam patřím: Bus č. 5 (do Mnichova nikoliv do Frankfurtu), skupina V3, ubytování D38 a jméno hotelu, výlety bus č. 2 a pamatovat si v kolik hodin ten který bus odjíždí. Ve výhodě byly větší skupiny sokolů z různých českých měst, které se již dříve znaly. Musím ocenit všechny účastníky se kterými jsem se setkala, že byli vždy v dobré

náladě, byli pozitivní a připraveni pomoci jazykově i fyzicky.

Ale nejdůležitější byly moje dojmy z pobytu v Chicagu. Tři dny na aklimatizaci v jiném prostředí nebyly úplně v pohodě. Na sice zajímavé procházky městem bylo příliš velké vedro a tak byly v mém věku namáhavé. Těšila jsem se na vykoupaní v Michiganském jezeru, které mělo být dvakrát. Ale bouřka nám osvěžení znemožnila, protože pláže byly dva dny zavřené. Velmi zajímavá byla projížďka lodí s průvodcem. Mohli jsme pohodlně poznat Chicago jako město mrakodrapů, zajímavé architektury a dopravy. Navštívili jsme nejvyšší budovu tzv. Jehlu, kde si každý přišel na své. Bylo tam muzeum, shop, možnost zajímavého focení, výhled na město aj.

Organizaci cestování v mém věku jsem už dříve přenechala svým dcerám a o nic jsem se nestarala. Najednou se ocitám osamocená a jedu tak jedu tak jsem se cítila nejistá.

Pro mladé účastníky

Ale přijeli jsme hlavně zacvičit! Cvičiště bylo hřiště s umělou trávou a dvěma tribunami, vzdálené asi 1 až 2 km. Z našeho hotelu šla skupina pohromadě v útvaru, ale nás několik seniorek šlo napřed, abychom nezdržovaly skupinu. Dokonce druhý den jsme jely taxíkem, protože v tom vedru jsme si chtěly udržet v kondici pro vystoupení. Zkouška, generálka i vystoupení se podařilo k všeobecné spokojenosti. Dokladem jsou krásná videa pořízená drony. Užili jsme si předvedení skladby Rocková symfonie i Jdi za štěstím. Ani nám nechybělo, že bylo méně diváků než se předpokládalo a jedna tribuna byla prázdná. Krásné a slavnostní bylo zahájení se sokolskými a státními vlajkami. Zahráli nám sokolskou, českou, slovenskou a americkou hymnu. To bylo dojemné a mnozí z nás slzeli. Zajímavé je, že američtí sokolové se stále považují za Čechoslováky. Většina emigrovala do Ameriky ještě před rozdělením naší republiky. Všechna předvedená cvičení byla pěkná a v radostném duchu. Myslím, že naše vystoupení byla hlavní ozdobou XXV. amerického sletu.

Večer jsme se někteří zúčastnili závěrečné párty, kde jsme se pobavili, občerstvili a na diskotéce zatančili.

Poslední den byl výběrový a já jsem jela se skupinou tří autobusů

do Cedar Rapids v Iowě, kde jsme se setkali s krajany. Bylo to krásné setkání. Přivítali nás v Česko- Slovenském muzeu. Pan prof. R. Tománek (krajan z Iowa City) nás seznámil s historií emigrace do Ameriky a sokolského hnutí, prohlédli jsme si muzeum, kostel sv. Václava, věž s orlojem a okolí. Paní ředitelka pro nás připravila vlastnoručně upečené koláčky, pohostili nás obědem (výborné knedlíky, vepřové a zelí aj.). Nakoupili jsme si upomínkové předměty. Velmi mě dojalo, jak zde udržují naše tradice, že stále ještě mluví i česky. Ocenila jsem, že se na naši návštěvu dokonale připravili, malý orchestr hrál české písničky a vše výborně klapalo. Na zpáteční cestě jsme se zastavili u řeky Mississippi, kde se někteří i vykou-

Můj týden v Americe skončil. Většina pokračovala na západ Ame-

riky, poznat města a parky západu. Já jsem na stejných místech byla před 12ti lety, kdy jsem stejný zájezd dostala k sedmdesátým narozeninám. A už jsem se moc těšila domů. Ve srovnání s Amerikou je naše země rozlohou malá, ale krásná a je to opravdový domov. Vážme si toho! Byla jsem hodně unavená, hlavně vedrem, ale spokojená, plná zážitků a pocitu, že sokolové a sokolky jsou přátelští, milí, šikovní a veselí lidé, vždy ochotní pomoci. A že je jedno do jakého města nebo župy patří. Jsou to skuteční BRATŘI a SESTRY, kteří mi dodávají energii a sílu zdravě žít.

B. Toušová

PS: velký dík autorům skladby a organizátorům zájezdu. Být muž a mít klobouk, tak před nimi smekám, takto jen posílám obdiv a dík.

Chicago a Kašpárek

I divadelní soubor nás reprezentoval v Americe

Amerika... Lidstvo se dělí na dvě skupiny. Ti co ještě nebyli v Americe a ti, kteří se tam už podívali. Když jsme se dozvěděli, že se na XXV. slet amerického Sokola chystá výprava z Čech, napadlo nás, že by se scénka Jak bratři k sestrám přišli od Kateřiny Tučkové mohla docela hodit pro tuto příležitost. Oslovili jsme Petra Sádka, jednoho z organizátorů, a po několika mailech přes oceán bylo jasné, že do Chicaga pojedeme. Jupí!

Zbývalo vyřešit jen pár detailů...

Loutky jsme museli rozebrat a vodící dráty převážet zvlášť, aby se vešly do odbaveného zavazadla. Místo zadní kulisy jsme vytiskli obrázek historické tělocvičny na textilií, aby se dala srolovat a mohla se dopravit na místo společně s tyčemi Rockové symfonie.

Bylo jasné, že češtinu bude v americkém publiku zvládat jen menší část a že musíme vystoupení nějak doprovodit titulky. Díky použití playbacku odpadl problém se synchronizací a tak jsme text hry přeložili do angličtiny, doplnili časové značky a poslali styčné osobě Howar-

du Maskillovi. Ještě korektury anglického textu a bylo hotovo...

Komplikace se objevily s obsazením rolí. Hru jsme původně nastudovali s Libuškou Kašparovou, ale s ohledem na její pokročilý věk jsme museli hledat mladšího společníka. Tomáš Blažek, jako standardní člen ansámblu účast odmítl kvůli zaneprázdnění a tak jsme oslovili osvědčeného Lukáše Janotu. Ale ouha! Dva měsíce před akcí oznámil, že přišel o nějakou zakázku nebo naopak, že nějakou dostal... prostě že se zúčastnit nemůže.

Byla to sprcha ledová, ale po nějaké chvíli nás napadlo se obrátit na Nikolu Hrbáčkovou, která už léta slibuje, že se chce připojit k našemu souboru. A vida! Vzala si den na rozmyšlenou a tým byl kompletní.

Kvůli odlišným časovým dispozicím jsme do Chicaga cestovali na vlastní pěst přes Vídeň. Naštěstí nás let dorazil téměř současně s hlavní skupinou letící přes Frankfurt, takže nám odpadla starost o přesun do hotelu a vezli jsme se sletovým autobusem jako páni!

Naše vystoupení bylo naplánované jako součást Chicago Style Social večírku v místní sokolovně. Občerstvení s muzikou se podávalo v klimatizovaném suterénu, ale v tělocvičně s podiem bylo dusno a horko. Titulky byly zklamáním. V sále bylo pološero a aby zobrazovaný text byl aspoň trochu kontrastní, musel být projektor blízko plátna a tím pádem bylo písmo malé a čitelné pouze pro přední řady. Na představení se sešlo asi osmdesát diváků, z toho téměř třetina dětského publika. Bylo patrné, že loutky jsou tu exotika a že je nejspíš viděly prvně v životě. Stály dole pod podiem a napjatě sledovaly pohyb loutek. Myslím, že dialogy vnímaly jen jako zvukové pozadí. Dospělé obecenstvo tvořili z valné části cvičenci z Čech a ti s pointou příběhu neměli problém. Zato několika americkým sokolům jsme pak museli vysvětlovat pozadí příběhu. Kladné zpětné reakce nás potěšily a potvrdily dojem, že výprava nebyla zbytečná.

Tomáš Kešner

Oetz 2025

Sokolské setkání v rakouském Oetzu – příjemné překvapení s bohatým programem

Nabídka k účasti na sokolském setkání v rakouském Oetzu přišla od mé maminky doslova pár dnů před odjezdem, tak jsem ani moc netušila, co mě čeká. O to víc mě překvapilo, jak pestrý a skvěle připravený program nás čekal. Akce se konala na začátku června a během čtyř dnů nabídla pestrou kombinaci aktivního pohybu, poznávání i přátelského setkávání.

Hned při prvním ranním výsadbku v Rakousku jsme si oblékli sokolská trička a společně si zacvičili rozcvičku dle Věry Bicanové a mně bylo jasné, že se nudit nebudu a o zábavu bude stoprocentně postaráno.

Program díky místu zasazenému v horách byl tomu náležitě uzpůsob-

podpora při sportovním klání. Nakonec počasí umožnilo i opékání buřtů u večerního ohně. A co musím jako nováček ocenit, je video o historii setkávání v Oetzu s fotografiemi a komentářem.

to vděčím nejen krásným místům a pohodové partě lidí, ale také skvělé organizátorce Markétě Stlukové, která celou dobu šířila dobrou náladu a pohotově reagovala na rozmazy počasí. Velké poděkování patří také panu řidiči, který byl vždy připravený nás kamkoli odvézt, přivést a mezi tím trpělivě čekat.

Pokud to bude možné, ráda se příští rok znovu připojím – nejen kvůli zážitkům, ale i díky sounáležitosti, která je se Sokolem neodmyslitelně spojená.

Jitka Peroutková

bený, což mě jakožto milovníci hor nadchlo. Podnikli jsme několik výšlapů na vrcholky i k jezerům, navštívili jsme malebná horská městečka, jejichž atmosféra nás přenesla tak trochu v čas. Mne osobně naprosto uchvátil vodopád Stuibenfall s několika vyhlídkovými plošinami po celé jeho výšce a díky tomu, že byl nedaleko od hotelu, jsem se k němu vypravila hned dvakrát.

Významnou součástí programu byla možnost aktivně se zapojit do různých sportovních disciplín na Sokolské louce. Zájemci si mohli vyzkoušet vrh koulí, lukostřelbu, přespolní běh nebo přetahování lanem. Velkou pozornost poutal volejbalový turnaj, kde měl Sokol Pražský také svá želízka v ohni a rozhodně se dařilo. Každý měl možnost se přidat – buď aktivně, nebo se podílet na vytvoření příjemné sportovní nálady jako fanoušek. Moc se mi líbila vzájemná

lením setkání byla nedělní mše sloužená farářem, který dokázal svým srdečným přístupem vytvořit příjemnou atmosféru. Mimo jiné zde byl předán pořadatelský štafetový kolík pro organizaci sokolského setkání v Oetzu příští rok. Závěrečný koncert swingové kapely Modrá synkopa byl milým kulturním zpestřením včetně netradiční hry na pilu.

Co mi setkání v Oetzu dalo? Díky vzdělavatelce Evě Barešové jsem měla možnost blíže poznat život a odkaz doktora Miroslava Tyrše, její vyprávění bylo moc zajímavé. Zážitky, které se do těchto čtyř dnů vešly, mi daly pocit, jako bych byla na týdenní dovolené. Z velké části za

„Na zdar!“ bratře náčelníku!

I když to vůbec není vidět, i náčelníkům léta přibývají...

Bývaly časy, kdy k padesátiletému muži patřilo oslovení „slovutný kmete“. Ty však, bratře Jiří Poesi, máš o dvacet víc a kmetem nejen nejsi, ale v Sokole Pražském jsi náčelníkem mužské složky všestrannosti a samozřejmě jejím aktivním cvičencem! Takže to „Na zdar!“ v oslovení neznamená něco jako buď zdrav, ale je to bratrské přání zdaru Tvému konání k datu 21. června 2025, kdy jsi tu sedmdesátku dovršil: tedy, aby sis nadále udržel svůj elán, invenci i potřebné zdraví pro funkci, kterou zastáváš!

Nevím, zda si připouštíš, že jsi se ve své pozici ocitl na místě samotného spoluzakladatele Sokola Miroslava Tyrše nebo nejděle činného náčelníka Jindřicha Vaníčka, který řídil šest sletů. Rozhodně Ti však patří čestné místo mezi těmi náčelníky Sokola Pražského, kteří tuto činovníckou funkci zastávali po znovuoustavení Československé obce sokolské v roce 1990. Tvými předchůdci tu byli Pavel Rohan, Jiří Brčák a s námi dosud cvičící a všemi respektovaný Miroslav Vrána. Když se Mirek Vrána stal náčelníkem ČOS, nastoupil jsi v Sokole Pražském roku 2007 na jeho místo, takže „náčelníčíš“ už celých osmnáct let! Považujeme-li dvacetiletí za generační předěl, pak to znamená, že jsi musel a musíš reagovat na zcela nové výzvy, které proměňující se dobové poměry přinášejí. I když je Sokol stále nejmasovější dobrovolnou organizací, nemá už tu celonárodně integrující roli, kterou měl v letech 1918, 1938 a 1948, je však pořád tím, čemu se říká „ostrov pozitivní deviace“. V něm pořád platí hodnoty jako je slušnost, čestnost, soudržnost. Stále tu není podstatné, jaké má člověk společenské postavení čili čím je, ale jaký je! Že se nic z toho nevytrácí ani s nově příchozími prvotně motivovanými si „jenom“ procvičit tělo, je i Tvoje zásluha.

Toto bylo nejen správné ale i nutné k Tvé osobě říci hned na

začátku, poněvadž při Tvé skromnosti bys svou osobní roli do takových souvislostí neuvedl. Takže kdo je bratr Jiří Poes?

Narodil se 21. června 1955 do rodiny, která neměla sokolskou tradici. Nedá se říci, že by ho sportovní aktivity v jeho školním, později i studijním věku zcela míjely, ale tehdy u něho sílil spíš zájem o profesi, ke které směřoval. Po střední průmyslové škole úspěšně završil studium na stavební fakultě ČVUT v oboru vodní stavby a stal se inženýrem vodohospodářem. Založil rodinu, stal s tátou, ale přece mu něco začalo scházet. Bylo to jisté sportovní vyžití. V blízkosti jeho bydliště se nacházel jednak Sokol Malá Strana, ale tam se v té době hrál jen fotbal a taky Sokol Smíchov, jenže tady tehdy necvičili muži. Tak hledal dál. Nejdříve intuitivně objevil tělocvičnu v ÚKDŽ (pro nepamětníky byl to Ústřední kulturní dům železničářů) na Mírovém náměstí v Praze 2, ale později dostal typ na TJ Praha v Žitné ulici. Když tam poprvé v roce 1983 přišel, v recepci mu bylo řečeno, „běž se domluvit do šaten“ a tam už rovnou „převlíkni se a pojď nahoru“. Cvičení mužů už tehdy řídil Jiří Kopecký. Byla tu čtyři družstva podle výkonnosti a náš budoucí náčelník se hned ocitl v družstvu druhém, které vedl Láďa Forman. Úžasné bylo, že v době hluboko předlistopadové tu lidé, kteří sem přicházeli cvičit, „nebyli jako oni“, vládla tu slušnost, přátelství a – humor. Jiří Brčák to vyjadřoval slovy, že to tu řídili „soudruh Tyrš a bratr Himl“. (Opět pro nepamětníky: Himl byl předsedou jediné povolené tělovýchovné a sportovní organizace Československého svazu tělesné

výchovy a sportu a z toho titulu i člen Ústředního výboru KSČ). Proto zcela přirozeně hned po listopadu 1989 vznikl přípravný výbor Sokola Pražského, který ústy Jiřího Kopeckého na ustavující valné hromadě 15. května 1990 prohlásil tuto tělocvičnou jednotu za obnovenou.

Náš oslavenec v oddíle všestrannosti nejdříve pokračoval ve druhém družstvu, výkonnostně se tu zlepšoval až ho Pavel Rohan vyzval k postupu do družstva prvního. To se již na rok 1994 připravoval XII. všesokolský slet a Jiří Poes na něm samozřejmě cvičil – nejen v mužské skladbě ale s pětiletou dcerkou i ve skladbě pro rodiče a děti.

Když dal Bedřich Lovák dohromady „partu šplhaviců“ a přiměl trénovat šplh na laně i již devětatřicetiletého Jiřího Poesi, tak ten dle svého vyjádření poprvé v životě zažil, co to je věnovat se něčemu závodně.

Nezůstalo jen u toho. Po absolvování patřičných kurzů se od roku 2000 stal cvičitelem mužů i mládeže, a to nejdříve u starších žáků. Když ti při gymnastických závodech zažili pocit úspěchu, měl z toho možná větší radost on než jeho svěřenci.

Kdoví, jakým směrem by se, náš náčelníku, Tvá aktivita posouvala dál, kdybys... roku 2006 v Tvých jednapadesáti letech neměl vážný úraz. Přišel jsi o prsty na pravé ruce. Pozbyl jsi i palec, takže Tvá ruka ani po zhojení následků úrazového traumatu nebyla schopna rukojeťového úchopu. Nemohl jsi tak nejen cvičit na bradlech a na hrazdě, problém nastal i s prostou sebeobsluhou: boty musely mít suchý zip, místo tašky sis musel zvyknout na batoh atd. atp. Rekonstrukce ruky, v jejímž období jsi prodělal sedm operací včetně přemístění palce u nohy na ruku, se protáhla na tři roky. Přesto jsi v této době nerezignoval na účast ve cvičení. Jakmile jsi jen trochu mohl, účastnil ses. A nikomu nevdalo, že se kvůli Tobě přešlo z volejbalu na nohejbal a místo míče se při házení a chytání používaly kroužky. V této době jsi prokázal nejen vůli nepřestávat s aktivním

cvičením, ale jak to jen šlo a rehabilitovaná ruka byla schopna patřičného úchopu, obnovil sis i takové dovednosti jako toč vzad i výmyk na hrazdě.

Jsi vůbec příkladem: hlavně na Tvých bedrech leží organizace závodu pro děti ve věku od tří do třinácti let „Žabák“ – což je trojskok snožný a skok do výšky. V Memoriálu Ády Hochmana – to je zase gymnastický dvojboj pro muže bez omezení věku, který organizuje Mirek Vrána, ty zajišťuješ technickou podporu tohoto závodu. No a jak žertem dodáváš, na jeden den v roce se stáváš i něčeho ředitelem, a to při závodu ve „Šplhu schodištěm“ – rozumějme prostorem, v němž lze zavěsit osmimetrové lano a diváci tak mohou z bezprostřední blízkosti pozorovat závodníky v tradiční sokolské disciplíně šplhu na laně bez přírazu.

Vedle času a úsilí věnovaného těmto konkrétním aktivitám kladeš si též třeskuté otázky: jak v době

zvýšeného tlaku na úspěch předčasně odvádějícího mládež od všestranného rozvoje tělesného i mravního podpořit její zájem o sokolování? A vůbec jakým směrem napřít sílu Sokola Pražského, aby ten – slovy Miroslava Tyrše – ve svém bytí nepoklečával (nepokulhával)? Odpovídáš si a my s Tebou, že poslední všesokolský slet v loňském roce tento směr nejen naznačil, ale též posílil.

Tož, bratře náčelníku, Tobě přejeme vše dobré a my všichni dohromady „Tužme se!“

Boris Titzl,
člen vzdělavatelského odboru

Životní jubileum vzdělavatelky

Evě bude sedmdesát!

Dne 11. října oslaví své sedmdesáté narozeniny vzdělavatelka Sokola Pražského Eva Barešová.

Její sportovní životopis je velice bohatý, začal před jednašedesáti lety, kdy jako devítiletá vstoupila do naší sokolovny - tehdejší TJ AZKG. Pod vlivem své maminky-cvičitelky cvičila jako žákyně i dorostenka, účastnila se dětských táborů. Sama se začala věnovat i cvičitelské činnosti, proto se průběžně účastní cvičitelských kurzů pro dětské oddíly. Plynule navázala na svou aktivitu v roce 1990 po obnovení Sokola v T. J. Sokol Pražský, jako cvičenka - dnes v oddíle seniorů a jako cvičitelka oddílu rodičů a dětí. V současnosti jako cvičitelka dětí také hostuje v T. J. Sokol Prosek. Účastnila se všech šesti všesokolských sletů, i letošního XXV. Sletu Amerického Sokola v Chicagu.

Nelze nezmínit i další její činnost - je členkou vzdělavatelského odboru SP, dnes již druhé volební období vzdělavatelkou. Je nadšenou propagátorkou Sokola a Sokol Pražský reprezentuje na nejrušnějších sokolských akcích nejen v Praze. Mezi svými vrstevnicemi je obdivována za svou aktivitu a nevyčerpatelný elán. Evo, jen tak dál!

Jitka Křepelková

Sokol Pražský se otevřel veřejnosti

Sokolovna byla přístupná příchozím zvědavým i hravým

Den otevřených dveří se poprvé uskutečnil ve čtvrtek 12. června. Děti ve věku od 6 let si mohly vyzkoušet všechny sporty, které naše jednotka nabízí. Ale nejen to! Hned u vstupu každý obdržel kartičku, do které sbíral razítka z každého sportovního stanoviště. Celou prohlídku každý návštěvník začal v našem divadélku Kašpárek, kde se mohl podívat i do zákulisí a prohlédnout si krásné loutky.

V dalších patrech si děti vyzkoušely rychlostní kanoistiku na trenažérech, které přivezli naši vodáctví trenéři z loděnice na Císařské louce. Děti si dále vyzkoušely kruhy, lano a mnoho dalšího cvičení na stanovišti všestrannosti. Zaskákaly si na velké trampolíně a zkusily si zatancit v rytmu akroba-

trenéři basketbalu vytvořili driblovací opičí dráhu zakončenou hodem na koš.

Po splnění každého sportu děti dostaly razítko do své kartičky, kterou opět ve vestibulu SP vyměnily za krásný CERTIFIKÁT absolvovaných sportů a malý dáreček v podobě sladkostí či propagačního předmětu Sokola.

Většina někdy i celých rodin se ještě zastavila na malé občerstvení v našem bistra Sokolíček. Při páрку a limonádě vstřebávala zážitky z jednotlivých sportů.

Děkujeme všem trenérům, kteří se obětavě podíleli na průběhu celé akce, která měla sloužit k propagaci naší sportovní činnosti. Moc

tického rokenrolu.

V dalším patře na děti již čekala trenérka moderní gymnastiky. Většina návštěvníků si vyzkoušela, jak se cvičí se stuhou a nejvíce se pobavili u gymnastické obruči, která jim létala kolem pasu.

Poslední a největší stanoviště bylo v basketbalové hale ve třetím patře. Tam zkušenosti

nás potěšily pozitivní ohlasy návštěvníků, kteří odcházeli s pocitem úžasu, že ve svém okolí mají tak

krásný sportovní areál, o kterém doposud vůbec nevěděli. Pevně věříme, že nás tak v září navštíví

více malých sportovců, kteří se stanou členy naší jednoty.

Štěpánka Slámová

Kašpárek naděloval know-how

12. ročník celostátní přehlídky sokolských divadel v Přerově

Na řece Bečvě leží historické město Přerov a přímo na nábřeží najdete nádhernou funkcionalistickou sokolovnu Karla Caivase z roku 1935. Právě v této sokolovně se co každé dva roky koná Celostátní přehlídka sokolských loutkových divadel. Ta navazuje na sokolskou tradici, kdy se pod jeho křídly provozovalo přes 2000 souborů.

Vydali jsme se tam 16. - 18. 5. 2025 už popáté, tentokrát s Odvážným Matějem, tedy hrou, ve které jsme konečně sáhli po živé interpretaci. Nový ansámbl vyšel z osvědčeného nastudování, které jsme vylepšili scénograficky, světelně i dramaturgicky. Organizátor nám vyčlenil aulu u hlavního schodiště, kterou naši diváci zaplnili do posledního místa. Faktem zůstává, že děti byly v menšině a tu větší část tvořili kolegové z ostatních souborů, zvědaví, co jsme si přivezli.

Představení se vydařilo, žádná nit se nepřetrhla, herci mluvili jako z partesu, bubliny z bublifuku nepraskaly a tak jsme si mohli po představení vychutnat zasloužený potlesk. Principál z libeňského Nástupu nás požádal o know-how závěsu našich loutek. Při výrobě nových loutek jsme totiž objevili ve starém časopise Loutkář z roku 1923 technické řešení, které loutkám na drátěném vodění umožňuje provést předklon. Principálka hostitelského Přerovského Kašpárka nás požádala o scénář a svolení k vlastnímu nastudování hry. Obojí jsme rádi Marušce Vermířovské splnili a těšíme se na jejich inscenaci.

Nový směr, kterým se vydalo loutkové divadlo Sokola Pražského Kašpárek se ukázal nadějný. Živá interpretace je adreanlin, radost a spontánnost. Spolu s forbínami, které pomáhají udržet pozornost diváků během přestaveb působí na smysly dětí intenzivněji a autentičtěji. Doufáme, že se nám podařilo propojit klasické kukátkové divadlo s trendy současným loutkovým divadlem.

Tomáš Kešner

Vodrníci na hausbótech

Tentokrát pohyb silou motorů, svaly odpočívaly

Po výroční plavbě po Berounce na oslavu 32 let činnosti Raftového spolku Tyrš se Vodrníci na konci června vydali na pětidenní plavbu na hausbótech. Tentokrát už ne na francouzské řece nebo plavební kanály jako dříve, ale na naší domácí vodu. V Českých Budějovicích, přesněji řečeno v Českém Vrbném, jsme si pronajali dva šestimístné hausbóty a po nezbytné instruktáži (kde se ukázalo, že jsme řízení lodí ještě nezapomněli) jsme vypluli po Vltavě směrem k Hluboké, Týnu nad Vltavou a dál, s cílem doplnout na Orlickou přehradu ke Zvíkovu či až k zámku Orlík.

dostal před druhou světovou válkou několik mezinárodních cen, červenský železniční, nyní zdvojený, protože vedle historického z 19. století asi rok stojí nový betonový a taky Žďárkovský, který v době svého vzniku měl největší rozpětí na světě. A já osobně jsem nejvíc litoval, že jsem s lodí nemohl zakroužit nad svým rodným domem, ukrytým hluboko pod hladinou přehradní nádrže Orlík.

Ale i přes toto omezení jsme byli s plavbou spokojeni. Úspěšně jsme propluli všemi čtyřmi plavebními komorami tam i zase na zpáteč. A některé byly docela impozantní, zejména ta na mohutné přehradě Hněvkovice, kde může být rozdíl hladin až 19 metrů.

Tam pak i do-

cela velké hausbóty vypadají v hloubi plavební komory zcela nepatrné!

Jako správní plavci jsme navštívili Muzeum voroplavby v Purkarcí, kde jsme si kromě voru ve skutečné velikosti prohlédli i modely vorových pramenů, různé nářadí používané na výrobu vorů či při plavbě, kroje a

spolkové prapory Vltavanu a taky fotografickou dokumentaci života a událostí kolem plavby vorů po Vltavě.

Navštívili jsme i města Týn nad Vltavou a Hluboká, tam včetně zámku a zámeckého parku. A příjemné bylo i nocování v přírodě. To jsme si vyhlédli hezkou plázičku pod lesem, s hausbóty na ni najeli, zakotvili je a mohli si kolem nich i zaplavat. A z jedné té plázičky jsme vystoupali ke zřícenině Karlova hrádku, postaveného nad kaňonem řeky v době Karla IV.

Kromě zmíněných zajímavostí technického či historického charakteru i samotná plavba krásnou krajinou byla velmi zajímavá – ať už to bylo úzkým skalnatým kaňonem mezi hlubokou a poněšickou oborou nebo naopak širšími místy se zaplavenými loukami s pozůstatky bývalých zemědělských nebo vorařských vesniček.

Myslím, že na takovýto pěkný zážitek budeme dlouho vzpomínat.

Jirka Kolář

Záměr to byl hezký, ale příroda nás zaskočila, protože vzhledem k suchu klesla hladina Orlické přehrady a tak jsme nemohli proplout dále než k přehradě Kořensko pod soutokem s Lužnicí pod Týnem. A tak jsme museli oželeť pohledy na krásné mosty: Podolský, který za svou architekturu

DĚKUJEME

Tučňák Humboldtův

Naše úspěchy na evropské i domácí scéně

Mistrovství České republiky 2025 – kategorie „B“ – Black cup

V sobotu 7. června 2025 přivítala Sportovní hala Jižní město v Praze Mistrovství České republiky v akrobatickém rock and rollu v kategorii „B“. Opět se soutěžilo o tituly Mistrů a vicemistrů ČR pro rok 2025.

MČR 2025 v kategorii „B“ titul Mistr ČR pro rok 2025 získal taneční náš pár Staněk Tomáš a Horská Valérie. Na 4. místě se umístil náš další pár Staňková Sofie a Soukup Ondřej.

Mistrovství Evropy se letos konalo v Budapešti

V sobotu 21. června 2025 se početná výprava české reprezentace v akrobatickém rokenrolu zúčastnila soutěže Světové federace WRRC. Tanečníci a tanečnice reprezentovali Českou republiku na mistrovství Evropy v Budapešti.

V kategorii B - Main Class Contact Style (MCCS) se do finále probojoval náš pár Horská Valerie – Staněk Tomáš, který získal ve finále skvělé 5. místo.

Dalším párem Sokola Pražského, který se probojoval do nominace na mistrovství Evropy Staňková Sofie – Soukup Ondřej získal 18. místo.

Ve stejný den proběhl i závod dívčích formací. European Championship Rock'n'Roll-Formations – Ladies. Naše legendární formace Falcon girls obhájila finálovou pozici z loňského roku a vytančila také jako náš pár 5. místo.

Štěpánka Slámová

Z kalendářů oddílů:

- 25. 9. - Neseď doma v papučích
- 29. 9. - Odvážný Matěj - Kašpárek
- 7. 10. - sokolská Kapka krve - Tyršův dům
- 7. 10. - výbor SP
- 8. 10. - Památný den Sokolstva
- 11. 11. - výbor SP
- 29. 11. - Memoriál Ády Hochmanna
- 9. 12. - výbor SP
- 7. 3. 2026 - šibřinky
- 21. - 25. 5. 2026 - zájezd do Oetzu